

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 253.

67de Møde.

Onsdagen den 1ste Mai.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): Hvad det Gage- tillæg angaaer, som den høitærede Mi- nister har foreslaaet for Theatrets Comp- toirchef, seer jeg ikke Andet, end at det bliver nødvendigt, at fastholde Udvalgets For- slag. Her møde vi nemlig atter en Praxis, som har fundet Sted i ældre Tider, og som man atter seer her at dukke frem igjen, og søge at slaae fast Rod, men som Udvalget har troet at maatte bidrage Sit til at faae uryddet, den Praxis nemlig, at naar en Embedsmand engang havde faaet en Indtægt, saa skulde man sørge for, at han paa ingen Maade kunde tabe denne igjen. Den Embedsmand, hvorom her er Tale, har saaledes foruden sit nuvæ- rende Embede, tidligere havt et Biembede, som har været af en temporair Vessaffenhed; dette Biembede er gaaet ind, hans Forretninger have ikke kunnet forenes med at paatage sig noget andet Embede, og nu skal dette gøres gjæl- dende, som om det kunde være en Forpligtelse for Staten at erstatte ham det, hvad han tabte ved ikke at have dette Biembede mere. En saadan Forpligtelse kan blive ganske overor- dentlig dyr for Staten; og Udvalget kan der- for paa ingen Maade tilraade at sanctionere denne Praxis. De øvrige Grunde, som ere anførte og ere henfede navnlig fra denne Mand's betydelige Forretninger, kan jeg naturligvis forsaa vidt ikke modsigge, som den ærede Minister jo maa vide meget bedre Vessed i saa Henseende end jeg; men medens jeg derfor villig indrømmer, at denne Mand's Forretninger maaskee kunne være nok saa betydelige som adskillige andre Contoirchefers, maa jeg dog paa den anden Side gjøre opmærksom paa, at han ogsaa har en større Indtægt end Contoirchefer i Almin- delighed, idet han nemlig ikke alene har en

Gage af 1800 Rbd.; men tillige har fri Bo- lig og Brændsel. Naar man veed hvad det er værd i Kjøbenhavn for en Mand af den dannede Klasse, saa seer man, at det ikke vil være langt fra, at denne Mand's Lønning maa løbe op til omtrent det samme, som selve Theaterdirecturens. Naar man altsaa har givet Manden en saadan Lønning, saa synes mig, det ikke er passende at forhøje den mere. Med Hensyn til de Bemærkninger, som den ærede Minister gjorde, om den Vanskelighed, som kunde være ved Posten, med Hensyn til den særegne Art af Embedsmand og Menneker, hvormed denne Mand har at gjøre, som Kasserer, saa kan jeg ikke aldeles indrømme Rigtigheden heraf; thi det forekommer mig, at han som Kasserer ikke kan have nogen videre Uleilighed eller Paahæng, da han jo ikke kan udbetale nogen Sum af sin Kasse, som han ikke er beordret til. Jeg kan forstaae, at Theaterdi- recturen kan i den Henseende være plaget; jeg kan ogsaa forstaae, at den ærede Minister selv kan være plaget (Latter), men hvorledes Kassereren ved Theatret kan være plaget, det tilstaaer jeg, det fatter jeg ikke ganske. Hvad angaaer de af Udvalget under Nr. 18 og 19 opførte Poster, saa troer jeg, at Udvalget her har foretaget en Forandring, som vil findes i Fremtiden at være gavnlig, nemlig derved, at man ikke har antaget det for rigtigt, at forhøje de faste Gager for Skuespillerne og Skue- spillerinderne og andre ved Theatret fast an- satte Personer høiere og udover det, der er fastsat ved Normalreglementet. Det er vel sandt, at de Gratificationer, som lidt efter lidt i en lang Række af Aar ere udbetalte, have faaet en saadan Fasthed, at de for disse Per- soners Vedkommende ere at betragte ligesaa sikre som Gager; men jeg maa dog bemærke, at, naar Forfjellen paa en fast Gratification og et Gagetillæg ikke er stor, og naar man tænker paa, at man i Fremtiden kunde arbeid